



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 201/2019-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. júla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Zvarom, SNP 1/A, Veľký Krtíš, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 36 ods. 1 a 3, čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 3 ods. 2, čl. 5 a čl. 27 ods. 2 a 3 Dohovoru o právach dieťaťa rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 19 C 112/2007-135 z 26. novembra 2013, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 516/2014, 9 Co 517/2014 z 15. decembra 2016 a takto

### **rozhodol:**

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e:**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ],

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 36 ods. 1 a 3, čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 3 ods. 2, čl. 5 a čl. 27 ods. 2 a 3 Dohovoru o právach dieťaťa rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len okresný súd“) č. k. 19 C 112/2007-135 z 26. novembra 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), ako aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 516/2014, 9 Co 517/2014 z 15. decembra 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 6. júla 2007 okresnému súdu žalobu z dôvodu nevyplatenia cestovných náhrad, ktoré si sťažovateľ uplatnil podľa § 113 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) v sume 200 000 Sk, a to za obdobie od 1. augusta 2004 do 30. júna 2006. Vec bola pridelená zákonnej sudkyňi JUDr. Posluchovej a bola vedená pod sp. zn. 19 C 112/2007 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2.1 Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že zákonný nárok na náhradu cestovných výdavkov na dopravu do zamestnania podľa § 113 ods. 1 zákona o štátnej službe trval po celú dobu jeho zaradenia na výkon služby na hraničnom priechode ██████████ od 14. januára 2003 do 31. marca 2007, pretože až 1. apríla 2007 zmenil miesto služobného zaradenia. V sťažnosti sťažovateľ uvádza, že jeho nadriadený bezdôvodne nesúhlasil s poskytnutím zákonného nároku, a keďže o uvedenej skutočnosti nerozhodol žiadnym rozhodnutím, odňal mu možnosť na spravodlivý proces.

2.2 Sťažovateľ počas napadnutého konania viackrát zmenil žalobný návrh a podal aj návrh na pristúpenie ďalšieho účastníka do napadnutého konania.

2.3 Na základe uznesenia okresného súdu sp. zn. 19 C 112/2007 zo 17. októbra 2011 bolo predmetom napadnutého konania zaplatenie sumy 6 638,78 € s príslušenstvom, a to voči žalovanému v 1. rade ministerstvu vnútra z titulu nevyplatenia cestovných náhrad sťažovateľovi za obdobie od 1. augusta 2004 do 30. júna 2006 a voči žalovanej v 2. rade Slovenskej republiky – ministerstvu vnútra (spolu aj „žalovaní“) z titulu nároku na náhradu škody, ktorá mala sťažovateľovi vzniknúť podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) tým, že žalovaný v 2. rade pri posudzovaní jeho nároku na cestovné náhrady nesprávne úradne postupoval.

2.4 Sťažovateľ v sťažnosti opisuje, že ešte pred podaním žaloby okresnému súdu prebiehalo na Okresnom súde Banská Bystrica súdne konanie, v ktorom si taktiež na tom istom skutkovom a právnom základe uplatnil predmetný nárok za obdobie od 14. januára 2003 do 31. marca 2004. Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom sp. zn. 16 C 139/2007 z 31. mája 2010, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 Co 236/2010 z 25. januára 2011, žalobe sťažovateľa vyhovel a žalovaná Slovenská republika, zastúpená ministerstvom vnútra, bola zaviazaná zaplatiť žalovanému sumu 3 983,27 € s príslušenstvom.

2.5 Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu sťažovateľa zamietol a žalovaným náhradu trov konania nepriznal. Na základe odvolania podaného sťažovateľom proti napadnutému rozsudku okresného súdu krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu a priznal žalovaným náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. e) a f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 3 Cdo 78/2018, 3 Cdo 79/2018 z 28. marca 2019

(ďalej aj „rozsudok najvyššieho súdu“) dovolanie proti výroku napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, zamietol.

3. Sťažovateľ po chronologickom opise napadnutého konania uvádza, že „Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave 9 Co 516/2014-169, 9 Co 517/2014 zo dňa 15.12.2016, ako i rozsudkom Okresného súdu v Bratislave I pod č. k. 19 C/112/2007-135 zo dňa 26. 11. 2013 a uzneseniami súdu zo dňa 19. 7. 2010 i 15. 5. 2014 bolo porušené

1. Právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie,

2. Právo na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom,

3. Právo na účinný prostriedok nápravy,

4. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej správy

podľa ustanovenia podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 zákona č. 209/1992 Zb. Dohovor o ochrane ľudských práv (ďalej len dohovor), čl. 36 ods. 1 a 3 ústavného zákona č. 23/1991, ktorým sa vydáva Listina základných práv a slobôd (ďalej len listiny) a teda i čl. 1 ods. 1, čl. 46 ods. 1, 3 ústavného zákona č.460/1992 Zb. Ústava SR (ďalej len ústavy)

5. Právo sťažovateľa na rovnosť postavenia účastníkov konania

6. Právo na zákonného sudcu

7. Právo sťažovateľa prerokovať vec bez zbytočných prietáhov a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom

podľa čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 1 a 2 listiny a teda i čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, pre svojvôľu súdu a priebehu samotného konania, zbytočnými prietahmi v konaní, majúciimi za následok úspešné uplatnenie námietky premlčania žalovaného a nemožnosti domôcť sa zákonných nárokov a vydania rozhodnutia odlišného ako toho, ktoré už prv v analogickej veci právoplatne rozhodlo...“.

3.1 Sťažovateľ k namietanému porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy v sťažnosti uvádza:

„Vzhľadom na to, že sťažovateľovi bez jeho vlastného zavinenia vznikli zvýšené výdavky ohľadom dopravy do zamestnania, a na ktoré nemusel vynakladať žiadne finančné prostriedky ani výdavky zamestnávateľ – MV SR, ako i na to, že sťažovateľ splňal

*podmienky na priznanie náhrad pri preložení podľa § 113 ods. 1 zákona, podal dňa 4. 2. 2003, na úradnom tlačive rezortu vnútra riadne vyplnenú žiadosť o priznanie náhrad pri preložení.*

*Kompetentný nadriadený v pozícii zástupcu štátu bezdôvodne o tomto nerozhodol, čím zabránil sťažovateľovi možnosť zjednania nápravy v rámci odvolacieho správneho konania, čím mu odňal možnosť na účinný prostriedok nápravy na spravodlivé konanie.*

*Sťažovateľ žiadal služobným postupom, príslušný služobný orgán, o zaujatie stanoviska. Dňa 14. 7. 2005 pod č. p. SLV-488/PS-2005 zaujal služobný úrad stanovisko v súlade so znením ustanovenia § 113 ods. 1 zákona o št. službe a potvrdil, že sťažovateľ spĺňa podmienku na priznanie náhrad.“*

3.2 K namietanému porušeniu práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že „v prípade ak by bolo žalobcovi doručené uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.11.2008 riadne a včas, mohol žalobca opraviť svoju žalobu včas a zrejme by nedošlo k premlčaniu. Tu poukazuje sťažovateľ na skutočnosť, že až z rozsudku najvyššieho súdu 3Cdo 78/2018, 3 Cdo 79/2018 oba zo dňa 28.3.2019 vyplynulo, že doručovanie zrušujúceho uznesenia Kr. súdu v Bratislave sp. zn. 2 Cdo 92/2008 bolo vykonávané poštou na adresu sťažovateľa 12.2.2009 potom 13.2.2009 a následne bola zásielka uložená na pošte a obálka s rozhodnutím súdu bola súdu prvej inštancie vrátená 16.3.2009 s tým, že adresát si zásielku neprevzal. Na ozrejenie sťažovateľ uvádza, že všetky súdne zásielky si riadne v odberných lehotách prevzal a preto vykonal šetrenie, ako k tomuto došlo. Sťažovateľ následne zistil, že v dobe od 10.2.2009 do 11.3.2009 bol od svojho trvalého pobytu odcestovaný a vzdialený cca 150 km nakoľko bol práceneschopný, pretože absolvoval kúpeľnú liečbu v Trenčianskych Tepliciach a teda nebol v uvedenom období fyzicky prítomný v mieste trvalého pobytu, čím si teda logicky ani predmetnú uloženú poštovú zásielku prevziať nemohol.“

3.3 K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie sťažovateľ uvádza, že v napadnutom konaní sa až štyrikrát menil zákonný sudca, a vyjadruje svoje podozrenie o tom, že „menenie zákonného sudcu bolo účelové“.

3.4 Spravodlivý proces bol podľa jeho názoru porušený aj tým, že „*prvo- i druho-inštančné súdy sa účelovo a vedome vyhýbali skutočnosti, že nebyť nečinnosti súdu a prietahov v konaní v dobe od 5. 11. 2007 do 1. 2. 2010 – výzva na označenie odporcu vyšším súdnym úradníkom (resp. 19. 7. 2010 – prvý úkon prejednávajúceho sudcu) nebol by žalovaný po vznesení námietky premlčania úspešný, pretože by sťažovateľ mal možnosť odstrániť túto vadu konania riadne a včas*“.

3.5 K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces podľa sťažovateľa došlo aj zmätočným úradným postupom okresného súdu v dôsledku „*viacnásobného upresnenia a označenia*“ žalovaného, ktorý uviedol sťažovateľa do omylu pri správnom označení žalovaného.

3.6 K právu na prejednanie veci nestranným a nezávislým súdom sťažovateľ uvádza, že

*„... prietahmi v konaní, zmenami v osobách sudcov v tomto predmete konania sa neúmerne predlžoval čas tak, aby bolo žalovaným dôvodné vzniknúť úspešne námietku premlčania...*

*... Postupom súdu ako i výkladom zákonov č. 73/1998 Z. z. a zákona č. 514/2003 Z. z. vidí preto sťažovateľ zjavné porušenie práva byť prejednaný nestranným a nezávislým súdom, pretože i napriek tomu, že splnil všetky predpoklady a zákonné podmienky na úspešnosť v spore, súd svojimi obštrukciami a postupom tomuto plneniu zákonného právneho nároku titulom nesprávneho úradného postupu zabránil a znemožnil žalobcovi v spore uspieť...“.*

3.7 Namietané porušenie práva na rovnosť v konaní bolo podľa názoru sťažovateľa spôsobené aj tým, že okresný súd pri svojich úvahách vychádzal iba z tvrdení žalovaného a nebral do úvahy skutočnosť tvrdenú sťažovateľom, a to že cestovné výdavky mu jednoznačne vznikli.

3.8 Sťažovateľ v sťažnosti namieta aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a prejednanie

veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré odôvodňuje skutočnosťami, že „... obdobím nečinnosti súdu bolo obdobie od 17. 10. 2011 do 4. 3. 2013. Na základe uvedeného bola sťažovateľovi súdom spôsobená škoda vo výške predmetu tohto sporu s príslušenstvom vrátane nákladov na cestovné, poštovné, súdne poplatky i trovy právneho zastúpenia. Ich podrobnú špecifikáciu a výšku zdôvodní sťažovateľ až potom, čo bude potvrdené prijatie jeho ústavnej sťažnosti ústavným súdom...“.

3.9 K právu na prejednanie veci zákonným sudcom sťažovateľ uvádza:

*„Z upovedomenia o výsledku prešetrenia sťažnosti číslo Spr. 2020/2016 vyplýva, že predmet sporu menil svojho zákonného sudcu až v 4 prípadoch.*

*Je však možné vyvodiť i iný záver. Ak ostatné, v spore konajúce sudkyne nedokázali rozhodnúť spor za tak krátku dobu ako posledná, za 1 mesiac od vykonania 1. úkonu, išlo u poslednej skutočne o zistenie skutkového stavu za riadneho oboznámenia sa so spisom, alebo jej rozhodnutie vychádzalo iba na základe jej úvah o znení zákona a nevykonávania a neakceptovania zrejmych, už v analogickom spore, predložených nespochybniteľných dôkazov.*

*Prieťahmi v konaní, viacnásobnými zmenami spor prejednávajúcich sudcov ako i nečinnosťou súdu došlo k zániku možnosti uplatniť si právo, pretože sa nárok naň vinou súdu a jeho postupom, premlčal...“*

3.10 Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje aj na skutočnosť, že zákonná sudkyňa JUDr. Zuzana Posluhová, ktorá spor prejednávala ako jedna zo zákonných sudcov na okresnom súde, bola zároveň aj členkou senátu krajského súdu, ktorý vydal napadnutý rozsudok.

3.11 Sťažovateľ k namietanému porušeniu princípu právneho štátu uvádza: *„Rozsudok Krajského súdu v Bratislave 9 Co 516/2014-169, 9 Co 517/2014 zo dňa 15. 12. 2016, ktorým sa potvrdzuje rozsudok Okresného súdu Bratislava I. č. 19 C/112/2007-135 zo dňa 26. 11. 2013 a ktorým priznáva žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania je diametrálne odlišný od rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica 16 C/139/2007-301 zo dňa 31. 5. 2010, potvrdeného i rozsudkom Krajského súdu Banská*

*Bystrica 14 Co/236/2010-324 zo dňa 25. 1. 2011, v ktorom bolo žalobe sťažovateľa vyhovené a žalovaný bol povinný za obdobie od 14. 1. 2003 do 31. 3. 2004 zaplatiť žalobcovi cestovné náklady na dopravu do výkonu služby – zamestnania, ako i preukázané trovy konania, v analogicky a prv už právoplatne rozhodnutej veci.*

*V uvedenom zrejmom rozpore, keď sa totožným titulom nesprávneho úradného postupu, za totožných účastníkov konania, avšak prejednávaných rôznymi súdmi vydajú diametrálne odlišné súdne rozhodnutia, vidí sťažovateľ zrejmé a jasné porušenie základných princípov právneho štátu ako takého, pretože nedáva záruku na riadne vymożenie práva a zákonného nároku.*

*Uvedeným bol porušený základný princíp právneho štátu podľa ustanovenia čl. 1 ods. 1 Ústavy.“*

4. Sťažovateľ navrhol vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil:

*„Základné právo sťažovateľa podľa ustanovenia čl. 6 ods. 1, čl. 13 Dohovoru a čl. 1 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 3, čl. 48 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 a 3, čl. 37 ods. 3, čl. 38 Listiny, čl. čl. 3 ods. 2, čl. 5, čl. 27 ods. 3 Dohovoru o právach dieťaťa rozsudkom Krajského súdu v Bratislave 9Co 516/2014-169, 9Co 517/2014 zo dňa 15.12.2016 a o potvrdení rozsudku Okresného súdu v Bratislave I č. k. 19C/112/2007- 135 zo dňa 15.5.2014 a uznesení Okresného súdu v Bratislave, č. k. 19C/112/2007- 155, zo dňa 15.5.2014, ktorým sa vyrubuje súdny poplatok za odvolanie, porušené bolo...*

*Rozsudok Najvyššieho súdu SR 3 Cdo 78/2019, 3 Cdo 79/2019 z 28.3.2019, rozsudok Krajského súdu v Bratislave 9Co 516/2014-169, 9Co 517/2014 zo dňa 15.12.2016 a uznesenia Okresného súdu v Bratislave I č. k. 19C/112/2007-155 zo dňa 15.5.2014 ktorým sa vyrubuje súdny poplatok za odvolanie vo veci nesprávneho úradného postupu zrušuje.*

*Krajský súd Bratislava je povinný titulom primeraného finančného zadostučinienia zaplatiť sťažovateľovi 18.374,0 €...*

*Krajský súd Bratislava je povinný nahradiť sťažovateľovi do 15 dní odo dňa doručenia tohto nálezu trovy právneho zastúpenia...*

*Alternatívne*

*Základné práva sťažovateľa podľa ustanovenia čl. 6 ods. 1, čl. 13 Dohovoru a teda i čl.46 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 3, čl. 48 Ústavy a čl.36 ods. 1 a 3, čl. 37 ods. 3, čl. 38 Listiny,*

čl. 27 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa rozsudkom Okresného súdu v Bratislave č. k. 19C/112/2007-135 zo dňa 26.11.2013 porušené boli...

*Rozsudok Okresného súdu v Bratislave č.k. 19C/112/2007-135 zo dňa 26.11.2013, ako i uznesenia Okresného súdu v Bratislave zo dňa 19.7.2010 o vyrubenom poplatku zo dňa 15.5.2014 o vyrubenom súdnom poplatku za podané odvolanie zo dňa 6.11.2017 o vyrubenom súdnom poplatku za dovolanie sa zrušuje.*

*Okresný súd Bratislava I je povinný titulom primeraného finančného zadostučinenia zaplatiť sťažovateľovi 18.374,0 €...*

*Okresný súd Bratislava I je povinný nahradiť sťažovateľovi do 15 dní odo dňa doručenia tohto nálezu trovy právneho zastúpenia..."*

## II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

### III.

6. Bez potreby bližších doktrinálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľa alebo citovania právnych záverov krajského súdu a okresného súdu uvedených v napadnutých rozsudkoch je potrebné konštatovať, že ústavnú sťažnosť bolo nutné odmietnuť, a to z ďalej uvedených dôvodov.

#### **A. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 3 ods. 2, čl. 5 a čl. 27 ods. 2 a 3 Dohovoru o právach dieťaťa**

7. V konaní pred ústavným súdom je sťažovateľom osoba dospelá a predmetom napadnutých konaní nebolo rozhodovanie, ktoré by sa dotýkalo práv a záujmov maloletých, žiaden maloletý ani nebol sporovou stranou napadnutých konaní.

7.1 Len deti (maloletí) primárne benefitujú z práv a princípov upravených Dohovorom o právach dieťaťa, ktoré našli v právnom poriadku Slovenskej republiky vyústenie napr. do subjektívnych hmotných a procesných ústavných práv dieťaťa (maloletého) alebo subjektívnych hmotných a procesných zákonných práv dieťaťa (maloletého) (porov. II. ÚS 282/2017, bod 8.2).

7.2 Na základe uvedeného tak chýba medzi v ústavnej sťažnosti namietaným porušením práv podľa čl. 3 ods. 2, čl. 5 a čl. 27 ods. 2 a 3 Dohovoru o právach dieťaťa a osobou sťažovateľa príčinná súvislosť (kauzálny nexus) a námietka porušenia práv podľa čl. 3 ods. 2, čl. 5 a čl. 27 ods. 2 a 3 Dohovoru o právach dieťaťa zo strany sťažovateľa je zjavne neopodstatnená, keďže namietat' porušenie Dohovoru o právach dieťaťa je aktívne legitimované dieťa (maloletý).

7.3 V tejto časti tak ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

**B. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu**

8. Čo sa týka napadnutého rozsudku krajského súdu a v súvislosti s ním namietaných prietáhov, ústavný súd upozorňuje, že už v minulosti rozhodoval o tejto námietke sťažovateľa na podklade identickej ústavnej sťažnosti sťažovateľa proti tomuto napadnutému rozsudku krajského súdu a uznesením sp. zn. IV. ÚS 678/2018 z 13. decembra 2018 odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú z dôvodov, že „v čase podania sťažnosti na ústavnom súde (19. apríla 2017, pozn.) bolo už konanie, v ktorom sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, skončené, a teda sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv v čase, keď krajský súd už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvňovať priebeh konania, prípadne prietahy v ňom. Pokiaľ by preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti neodmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, odmietol by ju ako zjavne neopodstatnenú, a to vzhľadom na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 38 ods. 2 listiny môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06). Z obsahu príloh pripojených k sťažnosti vyplýva, že krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 9 Co 516/2014, 9 Co 517/2014 z 15. decembra 2016.“.

8.1 V tejto časti ústavnej sťažnosti je vec sťažovateľa právoplatne rozhodnutá ústavným súdom a je potrebné ju pre prekážku rei iudicatae odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

9. K napadnutému rozsudku okresného súdu a s ním súvisiacim namietaným prietahom ústavný súd odkazuje, že pre túto námietku platí rovnaký záver, aký ústavný súd vyslovil v uznesení sp. zn. IV. ÚS 678/2018 z 13. decembra 2018 voči napadnutému rozsudku krajského súdu. Účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov vymedzil ústavný súd vo svojej skoršej judikatúre tak, že „účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu“ (pozri II. ÚS 26/95). Vec sťažovateľa bola v čase podania tejto ústavnej sťažnosti ústavnému súdu (17. júna 2019) okresným súdom napadnutým rozsudkom v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu a spojení s rozsudkom najvyššieho súdu už meritórne a právoplatne rozhodnutá, a teda právna neistota sťažovateľa bola v čase podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu odstránená.

9.1 Ústavný súd na základe uvedeného odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

### **C. K namietanému porušeniu ostatných označených ústavných práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu**

10. Ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu a napadnutému rozsudku krajského súdu pre namietané porušenie zvyšných označených ústavných práv je potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

10.1 Z čl. 127 ods. 1 ústavy pramení, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základných

práv a slobôd poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a ústavný súd až subsidiárne.

10.2 Z ústavnej sťažnosti je nepochybné, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa (o ktorom napokon aj rozhodol napadnutým rozsudkom krajského súdu) v danom prípade nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom rozsudku okresného súdu, keďže odvolanie v tomto prípade predstavuje účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu.

10.3 Sťažovateľ zároveň využil možnosť podať proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie. Dovolanie sťažovateľa najvyšší súd vyhodnotil z dôvodu existencie prítomnosti dovolacích dôvodov ako prípustné, napadnutý rozsudok krajského súdu materiálne preskúmal a dospel k záveru, že nie je dôvodné. Ústavným procesným právom sťažovateľa tak materiálne poskytol vo veci samej ochranu ako posledný zo súdov súd najvyšší. Dovolanie sťažovateľa a rozhodovanie najvyššieho súdu o ňom preto možno vyhodnotiť ako účinný prostriedok nápravy v poslednom stupni a sťažovateľ mohol a mal namietat porušenie svojich ústavných práv pred ústavným súdom práve rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 78/2018, 3 Cdo 79/2018 z 28. marca 2019, ktorý materiálne preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, čím bol sťažovateľovi proti napadnutému rozsudku krajského súdu poskytnutý efektívny opravný prostriedok ochrany jeho ústavných práv.

10.4 Princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o ústavnej sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o ústavnej sťažnosti subsidiárna

a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné sudy (porov. mutatis mutandis II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

10.5 Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu a napadnutému rozsudku krajského súdu pre namietané porušenie zvyšných označených ústavných práv odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

10.6 V závere ústavný súd len dopĺňa, že sťažovateľ, aj keď je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom), sa v petite ústavnej sťažnosti a ani v jej obsahu nedomáhal vyslovenia porušenia niektorého ústavného práva rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 78/2018, 3 Cdo 79/2018 z 28. marca 2019, ktorým najvyšší súd rozhodol o dovolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júla 2019